

GEERTEBRIEF

Heine Siebrand Special

Februari 2014

...pastor...

...denker...

...verteller...

Bij wijze van voorwoord

In deze Geertebrief-special vindt u een kaleidoscoop van ervaringen, meningen, doorkijkjes en opvattingen rondom Heine Siebrand. Een mens met vele gezichten: verteller, prater, verkondiger.

Ruim twintig jaar verbonden aan de Remonstrantse Gemeente Utrecht wordt Heine Siebrand niet moe de bijzondere positie van de remonstranten in Utrecht te benadrukken. Dát de RGU zo'n rijke gemeente is, danken we mede aan het werken met een team van drie predikanten van uiteenlopende snit. Er is diversiteit in onder andere de verkondiging en de liturgie, we hebben ons royale cursusaanbod. En als het gaat om doop en huwelijksinzegening, slagen we er in Utrecht in daarvoor flexibele en goede vormen te vinden.

In die unieke positie van de RGU heeft Heine Siebrand een belangrijk aandeel gehad. Zijn vieringen spreken velen aan. Zijn verhalende, vertellende wijze van preken boeit menig-een. Ook al vindt hij het niet belangrijk dat velen het gesprokene niet direct allemaal kunnen navertellen. 'Ervaringen', schreef hij eens, 'zijn er om te laten bezinken. Er zijn soms geen woorden voor wat je zojuist hebt gehoord of gezien.' Waarmee hij niet de verkondiger centraal stelt, maar het geheim van het gesprokene.

Pastoraat is voor Heine de basis van het gemeentewerk. Het vervult een rol van betekenis in de binding aan de gemeente en het draagt bij aan onderhoud en vorming van het geestelijk leven in een veelzijdige gemeenschap. Het is indrukwekkend hoeveel pastorale contacten Heine jaarlijks onderhoudt. Mailpastoraat maakt daarvan een belangrijk deel uit. Wat dat betreft is Heine een kind

van deze tijd: hij bedient zich uitbundig van de nieuwe sociale media. Bijzonder is Heine is in diverse opzichten. Onder andere door zijn preken, veelal uit het hoofd afgestoken, soms wandelend tussen de mensen. Hij weet een ontspannen sfeer te scheppen en daarmee ook een voedingsbodem voor de boodschap ('Het gaat erom in een seculiere wereld te leren omgaan met wat heilig is in het dagelijks leven'). En hij bedient zich niet alleen van het woord, hij schrijft woorden ook graag op. Zijn vele publicaties getuigen ervan.

De korte verhalen zijn vaak pareltjes met mooie titels als 'Weemoed en welbehagen', 'Op de rode loper' en 'Aan de stilte voorbij'. Zie zijn bijdragen op Zinweb. Maar er zijn ook de stevige studies over onder anderen Spinoza en recent natuurlijk het boek (samen met collega Yvonne Hiemstra) 'Voetangels en Klemtonen'.

Heine lokt graag het debat uit, neemt stelling, daagt uit. Menigmaal wijst hij op de noodzaak om de vrijzinnigheid verder te doordenken en te verrijken. Zijn pleidooi voor één grote, goed zichtbare, algemene vrijzinnige kerk onderschrijf ik graag. Ooit heeft Heine religie 'de poëtische reactie van de mens op iets dieps in zijn bestaan' genoemd. Zo'n uitspraak is spannend en typisch Heine. Hij was het ook die de term 'scheef geloven' introduceerde. Een vorm van spiritualiteit zonder geduld en aandacht, waarbij men alleen nog de leuke dingen doet terwijl de gemeenschap buiten spel lijkt gezet.

Ik hoop dat u geniet van de verhalen in deze special. Proef ze op de tong en heb een goede afdronk!

Arthur Modderkolk, voorzitter kerkenraad RGU

Heine, wat ben ik blij dat ik drie jaar collega met en van jou mocht zijn. Natuurlijk vind ik het ook jammer dat je besloten hebt om je focus te verleggen (al was het alleen al uit zelfmedelijden;-), maar ik kan het goed begrijpen. Sterker nog: ik had het me ook al bedacht – dat je na je verblijf in Rusland wellicht zou kiezen om wat anders met tijd en prioriteit te gaan doen.

Tekenend voor het plezier dat we met z'n drieën als collega's hebben gehad zijn de foto's die Agnes Blokker van ons gemaakt heeft. Die fotosessie werd een dolle foto-boel rondom de Geertekerk. Zo moet het zijn: dominees moeten zichzelf niet al te zwaar en serieus nemen, en vooral plezier in hun team en hun werk uitstralen. De reacties erop zijn positief. Ik kan er wel van genieten als een beminde gelovige uit een andere kerk iets mompelt in de trant van: 'Nou dat zou je ónze dominee nooit van zijn leven zien doen!' Wij dus lekker wel!

De tijd verandert ons niet, zij ontvouwt ons slechts

(Max Frisch)

Het zijn naar mijn idee juist predikanten die buiten hun box en uit hun dak moeten durven gaan; over grenzen heen kijken en anderen verleiden om dat met hen te doen. Zo houd je de hemel open en kun je de waan van de dag soms ontmaskeren. Voor mijn gevoel is dat iets wat steeds mogelijk is in de Geertekerk. Iets wat móet ook: hedendaags leven brengt veel dynamiek, verandering en uitdaging met zich mee. Wij moeten opletten op wat dit met mensen doet. Benen zij het nog bij, waar hebben ze behoefte aan? Die vragen houden onszelf ook bezig. Net als de vraag hoe je er op een reële manier als geestelijke en als geloofsgemeenschap voor elkaar kunt zijn. Het vraagt van ons ook een zekere trouw

aan het oude. Een niet-meewaaien met alle winden tegelijk en tegelijkertijd een open oog en oor en hart voor het nieuwe. In de vieringen zoeken we naar nieuwe mogelijkheden. Een gedicht is vaak op zich al een goeie preek. En in veel filosofisch werk zitten net zulke fraaie inspirerende pareltjes als in de bijbel. Meditatie, beweging, kunst. Er is nog zoveel te ontdekken! Zo verloopt de tijd en ontvouwt zij ons. Een waaier die steeds breder en fraaier wordt. Heine, jij hebt een nieuwe vouw in jouw tijd ontdekt en je maakt de stap-ter-ontplooiing die daarbij hoort. Ik hoop en wens dat die stap je mooie, spannende en intrigerende dingen brengt. Geniet er van!

Alleke Wieringa

Inslag

Door Florus Kruyne

Ruim twintig jaar samenwerken als naaste collega's, dat schept een band. Dat deze samenwerking tot een einde komt is een inslag. Niet iets wat inslaat als een bom, meer als een brokje meteoriet – haast buiten het voorstelbare. Ineens is het er. Het stemt in ieder geval verdrietig. Er is een hechting gegroeid. Want het was goed. We zijn goed verschillend en vulden elkaar aan, stimuleerden elkaar regelmatig. Over belangrijke zaken hadden we toch eenzelfde richtingsgevoel.

Er zijn veel herinneringen. Twee wil ik er noemen. Een kerkenraadsetmaal. We lieten als kerkenraadsleden onze verbeelding de vrije loop omtrent de vraag naar de toekomst van de gemeente. Heine's beeld was dat van een wit vlak met een plotselinge inslag van een spat rode substantie. Zoiets blijft je bij. Het was een beeld (zo heb ik het verstaan) van inspiratie uit het niets, een onverhoedse ingeving, niet grof maar subtiel, een inval die iets teweegbrengt. Dat zag ik regelmatig gebeuren bij hemzelf, tijdens vergaderingen, een lezing, een preek,

in een boek, een ontmoeting – dat soort invallen. Creatief, buiten de kaders en verfrissend. Even de zaak en de geest optillend. Het werd hem geregeld gegeven. Daarmee is hij gezegend en kon zijn bijdrage tot zegen worden voor de gemeente. Een ander beeld komt niet zozeer vanuit de hoogte, het hoort meer bij 'beneden'. Gaandeweg werd Heine werd steeds meer, zo heb ik het ervaren, een dragende kracht in de gemeente. Doordat hij de vinger aan de pols hield van wat er gaande was, daar vaak een heldere kijk op had, ad rem en subiet reageerde (je kreeg altijd meteen

antwoord), voelbaar betrokken was bij mensen en van tijd tot tijd zijn gewicht (!) in de schaal legde.

Met zijn vertrek wordt een dragende zuil tussen de zuilen uitgehaald. Het gebouw van de gemeente zal er niet door instorten – misschien wankelen, maar zich ook weer voegen. De krachten van de gemeente worden altijd opnieuw verdeeld. Maar we zullen nog een tijd lang tegen elkaar zeggen: 'Hé, daar stond hij'.

Ik zal mijn dierbare collega missen.

Napraten over Heine

Door Crina van Belzen

Wat hebben we steeds veel na te praten als ds. Heine Siebrand in de dienst is voorgedaan. Wat hebben we veel van hem geleerd en wat heeft hij ons geïnspireerd!

Na een dienst van Heine krijg je er weer zin in. Hij straalt iets heel positiefs uit, maar ruimte voor de schaduwkanten van het leven mag er bij hem er ook zijn. In de liturgie wordt ingegaan op teksten uit de bijbel, maar daarnaast staat er meestal ook een gedicht in dat besproken wordt. Teksten van actuele en minder actuele filosofen en theologen worden aangehaald. Media en actualiteiten krijgen aandacht. En ook Heine's eigen ervaringen dienen ter lering en vermaak bij zo'n overdenking. Ik wil dat graag toelichten aan de hand van citaten uit een aantal verslagen die ik geschreven heb naar aanleiding van de diensten en het napraten. De citaten staan niet in chronologische volgorde.

* *Woorden zouden overbodig zijn?! En waar dan onderbrengen! Wat tussen de regels staat?* Stanislaw Jerzy Lec (1909-1944). Over het belang van de "witregels". Om witregels te krijgen heb je regels nodig. Maar vanuit de witregels van het bestaan ga je anders naar het leven kijken. Je gaat anders dromen. 'Ik kreeg achter de tafel bij het voorbereiden van deze overdenking andere woorden dan in de waakslaap', aldus Heine.

* *Wat kan deze voorganger knap vertellen.* Ik kom sinds een jaar regelmatig in deze kerk. Ik zit de hele tijd op het puntje van

mijn stoel te luisteren. Fijn ook dat Hannah Arendt wordt genoemd. Mooi dat ze de naam van Hanna uit het gelezen Bijbelverhaal heeft.

* De laatste overdenking van Heine ontroert me. Let op het Licht en weet dat niet iedereen hetzelfde Licht ziet, sprak hij. Heine heeft ook eens gezegd: geloven is een poëtische vorm van wat ons bezielt.

* Heine: Het gaat er niet om of God wel of niet bestaat, maar het gaat erom dat we gaan lijken op de Lichtbron waarvan we in de richting zijn gaan staan.

* Een prachtige historische preek. Jezus is een mens volgens Bijbelse literatuur, we moeten hem niet nabootsen, maar kunnen geïnspireerd worden door hoe hij zijn leven leefde.

* *Vurrukkelluk deze overdenking* (term uit boek van Remco Campert).

* Plekken worden pas heilig als er helende dingen gebeuren, er kan van mensen een helende werking uitgaan. Van gebouwen op zich gaat niets uit (Heine).

* Heine: Het verhaal rond Pasen moeten we ook als een soort toneelstuk zien, de enige troost is en blijft die van de Liefde. Zo alledaags en zo buitengewoon spannend.

Doe mij niet na, laat je niet op een kruis spijkeren, maar kies een perspectief. Niet te dichtbij want dan maak je brokken, net als bij het autorijden. En ook niet te ver weg, dan raak je het zicht kwijt. Zoveel mogelijk recht vooruit. Waar het perspectief ontbreekt verloedert het volk.

* Twee weken geleden ging het in de dienst bij Heine nog over 'God, die er ook niet altijd is', de rabbijnen gingen dan zelf door met het bestuderen van teksten en probeerden zelf het Goddelijke voor te leven.

* Vaak zijn het in de bijbel de vrouwen die beweging krijgen in een vastgelopen situatie. God is niet alleen de God van Abraham, maar ook die van Sarah etc. Dit komt goed naar voren bij Heine.

Tot zover de citaten. Wat zullen we Heine missen, daar is eenieder het over eens!

Geworteld en open

Door Annelies Oldeman

Het was een intuïtieve beslissing na de zomervakantie: na ruim twintig jaar predikantschap in Utrecht met emeritaat per 1 maart 2014. Met Heine en Birgitta Siebrand kijk ik op deze predikantsjaren terug.

Meeleven met elkaars ervaringen en efficiënt ordenen wat aandacht en inzet vraagt, het loopt als een rode draad door alles wat Heine en Birgitta samen doen. Delen wat je bezighoudt in je eigen werk, zonder namen te noemen – en elkaar versterken in de gemaakte keuzes. Met daarnaast ruimte voor ontspanning, elkaar voorlezen, de kinderen en natuurlijk kleinzoon Bas.

Ze zaten op de pedagogische academie in Zwolle toen ze elkaar leerden kennen. Heine ging daarna theologie en (godsdienst-)filosofie studeren in Groningen; Birgitta werd onderwijzeres. Ze werkte in verschillende functies in het onderwijs, met leerlingen met heel diverse achtergronden en nationaliteiten. Dat vraagt om gedifferentieerd onderwijs en individuele aandacht.

De meesters uit de boeken van Theo Thijsen hadden misschien andere zorgen, maar hun passie voor de kinderen herkent ze nog steeds bij zichzelf en bij veel collega's. Een hele klas, elke schooldag, een jaar lang, met kinderen die zich zintuiglijk en cognitief ontwikkelen – het blijft altijd boeien. Ook nu ze niet meer 'juf voor de klas' is, maar als Intern Begeleider op de Kerckeboschschool in Zeist collega's en kinderen begeleidt, gesprekken voert met ouders en veel contact heeft met allerlei instanties voor Jeugdzorg. 'Je komt eigenlijk haast nooit moe terug uit Zeist' merkt Heine op. En dat is ook zo, stelt Birgitta vast: werk dat je met plezier en overtuiging doet geeft je energie. Ze herkennen en stimuleren elkaar in hun pedagogische en didactische kennis. Alleen al uit de manier waarop Heine moeilijke filosofische begrippen uitlegt, aan de hand van eenvoudige voorbeelden en anekdotes, blijkt dat de PA-opleiding ook voor hem zijn waarde heeft gehad.

Heine komt uit een gereformeerd nest, Birgitta uit een katholiek milieu. In Groningen werden ze samen actief in de Martinikapel,

waar experimentele kerkdiensten werden gehouden en waar ze onder anderen Marjke de Bruijne en Hans Stolp leerden kennen. Later kwam Birgitta toevallig langs de remonstrantse kerk en woonde daar een dienst bij van ds. Co Beukman.

Het werd een keerpunt in beider leven. Ze namen deel aan de oriëntatiekring, deden belijdenis en lieten er hun kinderen dopen. Heine werd – tot zijn eigen verrassing – de opvolger van Co Beukman en promoveerde op Spinoza; Birgitta was naast haar werk actief in het Verteluur en bij de jongerengroep. In 1993 werd Heine predikant bij ons in Utrecht. Ook hier heeft Birgitta onder andere een aantal jaren de Klub geleid, waarbij ze steeds probeerde de jongeren met hun ouders en gemeenteleden in gesprek te laten gaan.

Goede dijken

Voor Heine verhouden geloof en theologie zich tot elkaar als polders tot dijken. 'Dijken zijn nodig om te zorgen dat geloof je niet overspoelt. Beleving en ervaring zijn voor iedereen heel belangrijk. Die 'onzichtbare' onderlaag van het geloof moet beschermd worden door goede dijken, die helpen te reguleren.'

De gemeente is dan een plek waar veiligheid wordt ervaren en waar dingen aan de orde kunnen komen waarin men kwetsbaar is. Een gemeenschap die geworteld en open in de wereld staat. In Heine's visie is het ook de gemeente die herinneringen

en historie bewaart, en die verbondenheid in de maaltijd viert. Waar in de toekomst deze elementen van geloof gevonden zullen worden, is wat hem betreft niet zeker. 'Niet altijd meer binnen een kerk of kerkgebouw, daarvoor moeten we openstaan.'

Voor Heine waren in zijn – meestal – mooie predikantsjaren het contact met mensen en het gemeentelven het belangrijkste. Hij zegt met vreugde terug te kijken op de intense gesprekken, de talloze brieven en, vooral met veel studenten, digitale contacten.

Rode draad

Ten slotte komen we op de vraag naar de vrijzinnigheid. Birgitta wijst erop dat we vaak weinig openhartig zijn over ons eigen 'kinderlijke' geloof. 'In geloof kunnen we dankbaarheid, troost, fantasie uitdrukken en vormgeven; het geeft kleur aan onze beslissingen.' Heine valt haar bij: in de vrijzinnigheid moeten we een goede balans zoeken tussen het cognitieve en het zintuiglijke. Religie ziet hij als een waardevolle uitingvorm van vrijheid in de samenleving. Een belangrijke opdracht voor de vrijzinnige geloofsgemeenschappen is daarbij zichtbaar te zijn in het openbare leven, kritisch afstand te durven nemen, en aandacht te vragen voor het kwetsbare.

Ook na Heine's emeritaat blijven Birgitta en Heine verder werken voor het doel dat ze hun leven lang trouw zijn gebleven: ieder op hun terrein, samen die rode draad volgend.

Hoe spannend...

Door Inge van de Pavoordt

Een dienst van ds. Heine Siebrand vergt een actieve opstelling van de kerkganger. Je moet er goed bij blijven – want hoe gaat hij nou de eerste gekozen Bijbeltekst met de tweede lezing verbinden? Een gedicht van bijvoorbeeld Willem Wilmink of een tekst van Emily Dickinson ligt op de kansel niet zo voor de hand. Dat moet wel een spannende overdenking worden.

Ikzelf werd jaren geleden geraakt door Heine's inbreng van het Aramese Onze Vader. Het was de juiste verwoording van het Onze Vader-gebed, en ik kon dan ook niet nalaten om het na de dienst direct door te sturen aan sommigen die niet in de dienst waren. Heine heeft het ook spannend gevonden om dit gebed te gebruiken, zo bleek later uit de Geertebrief. Voor dit Aramese gebed ben ik hem nog steeds dankbaar.

Toen wij jaren geleden (in opdracht van de kerkenraad) met de werkgroep Maatschappelijke Dialoog startten, reageerde Heine enthousiast op ons voorstel voor rondetafelgesprekken. De stellingen voor zo'n gesprek vloeide al snel uit Heine's pen; het moesten vooral onderwerpen zijn die dicht bij ons allen staan om de nieuwsgierigheid voor elkaar te prikkelen. 'Anders wordt het niet spannend genoeg', meende hij. En zo gaat het eens per jaar nog steeds.

Aan creativiteit op het gebied van het RGU-jaarprogramma ontbrak het Heine niet. Naast zijn lezingen en kennisoverdracht was het voor hem belangrijk om met elkaar in gesprek te zijn. Juist daarin zocht hij de spanning. Sla de activiteiten in het programmaboekje er maar op na. Samen met de andere predikanten brainstormen voor het nieuwe jaarprogramma was voor mij, als lid van de programmacommissie, dan ook een jaarlijks hoogtepunt.

Wat zullen wij Geertekerkers deze 'mensen-menspredikant' gaan missen... en misschien juist daarom hij ons ook wel!

Er gaat een dominee voorbij

Door Jan-Willem Nieuwenhuijsen, voorzitter kerkenraad van 2006 tot 2010

'Er gaat een dominee voorbij', zo zeiden we dat vroeger als er stilte viel. Kunnen we ons dat nog voorstellen: stil zijn voor de dominee, uit respect? Uit behoedzaamheid – pas op je woorden? Of (en dat lijkt de oorsprong) je adem inhouden als in een vissersdorp ná de storm de dominee kwam met mogelijk slechte tijding...? Voor de Geertekerk gaat er met het vertrek van ds. Heine Siebrand in elk geval geen stilte voorbij. Heine is de man van de verhalen! Hij vertelt ze zelf graag – óók om je eigen verhaal op te roepen.

Met reden, want de corebusiness van een christelijke geloofs-gemeenschap is zorg om het doorgaande verhaal. Het Verhaal! Elkaars verhalen laten rijmen op het verhaal van Oude en Nieuwe Testament. Je eigen levensverhaal daarin laten wortel schieten – met troost en uitdaging, met vertrouwen, in verbondenheid. Heine weet daarvan, als professional én als mens. Als theoloog staat hij in de typisch vrijzinnig-protestantse traditie met zijn hang naar kennis van cultuur en filosofie. Altijd nieuwsgierig hoe tijd en plaats inwerken op je eigen leven. Open voor literatuur ook... Hoeveel citaten gaf Heine ons niet van schrijvers, ook in zijn kerkdiensten. Zijn enthousiasme voor de 'De Houten Broek' past geheel in die lijn. Centraal staat de overtuiging dat een actief innerlijk leven, in verbinding met omringende cultuur, én oefening in gemeenschapszin uiteindelijk een weg kunnen zijn van God, tot God.

Als mens, in zijn persoonlijk leven, zal Heine ook weet hebben van de worsteling met verlies en beperking. Een verhaal van menig mensenleven, toch steeds weer uniek. In mijn rol als voorzitter van de kerkenraad heb ik functioneringsgesprekken met Heine gevoerd. Die zijn natuurlijk vertrouwelijk. Wat ik hier kan zeggen is dat ik steeds zo onder de indruk was van de wijze waarop Heine zijn grote beperking – zijn gezichtsvermogen – steeds kon 'verzakelijken'. Geen slachtofferschap, geen overdreven aandacht – aanvaarding!

Maar wél met alle inzet om er met hulp van beschikbare deskundigheid en technische middelen voor te zorgen dat de mens, Heine, niet samenvalt met zijn beperking.

Inspirerend! Het ga jou, het ga jullie goed!!

Stof tot nadenken

De Bijbelkring Zeist/Driebergen bestaat al heel lang. Ooit begon hij als huiskamerbijeenkomst in appartement 35 van de Oldenborgh. Onder de stimulerende leiding van Heine groeide en bloeide onze kring zo gestaag, dat een verhuizing naar de grote tuinzaal beneden noodzakelijk werd. Meestal lezen we eerst – naast het opgegeven Bijbelgedeelte en als 'stof tot nadenken' – een tekstgedeelte of gedicht dat Heine heeft meegebracht. Al luisterend weet Heine op zijn eigen meesterlijke wijze verbindingen te leggen en aan alle spontaan opkomende gedachten en opmerkingen richting te geven. De manier waarop en de sfeer waarin dit gebeurt is zo open en uitnodigend, dat er altijd een levendig gesprek ontstaat. Bijzonder maar vooral on-uit-puttelijk is bij Heine de bron waaruit verhalen, anekdotes en herinneringen opborrelen, vaak 'ter lering ende vermaeck'.

Heel veel dank Heine, voor de unieke wijze waarop je onze Bijbelkring al die jaren hebt geleid en voor alles wat je ons hebt voorgeleefd! Het waren fijne dinsdagmiddagen! In navolging van jouw liefde voor tekst en gedicht bijgaand nog een stukje 'stof tot nadenken' van Pablo Picasso.

Gonnie Groustra, namens de Bijbelkring Zeist

Ik zoek niet – ik vind.

*Zoeken, dat is het uitgaan van het oude in een willen vinden van het al bekende in het nieuwe.
Vinden, dat is het volledig nieuwe, ook in de beweging.
Alle wegen zijn open, en wat gevonden wordt is onbekend. Het is een waagstuk, een heilig avontuur. Het ongewisse van zulke waagstukken kunnen eigenlijk alleen diegenen op zich nemen die zich geborgen weten in ongeborgenheid. Die in het ongewisse raken en geen leiding ervaren, die zich in het duister overgeven aan een onzichtbare ster en zich door hogere doelen laten leiden, in plaats van in de beperking en de begrenzing van het mens-zijn het doel te bepalen.
Dit openstaan voor ieder nieuw inzicht, voor iedere nieuwe beleving, zowel uiterlijk als innerlijk, dat is het wezenlijke van de moderne mens, die in alle angst voor het loslaten, toch de genade ervaart van het gehouden zijn aan de openbaring van nieuwe mogelijkheden.*

Pablo Picasso

Hoe wij Heine (hebben leren) kennen

Wij zijn Henk en Nelly Moen. We wonen in IJsselstein en kennen Heine en Birgitta al uit een eerdere periode. Van december 1978 tot eind 1985 hebben wij in Assen gewoond. Met een zekere regelmaat gingen we naar de remonstrantse gemeente aan de Coehoornsingel in Groningen, waar ds. Co Beukman destijds predikant was. Toen wij onze dochter Suzanne, die in december 1980 geboren werd, wilden laten dopen, kwamen we terecht in een doopgroepje voor ouders. Onder die ouders waren ook Heine en Birgitta, die hun dochter Irene wilden laten dopen. In de gesprekken die in ons groepje aan de orde kwamen, bleek dat Heine theologie studeerde. Onze dochters zijn in juni 1981 gedoopt en de kennismaking was een feit. De Siebrands woonden in Aduard en wij in Assen! Maar vóór Heine tot predikant benoemd werd in

Groningen, waren wij reeds naar IJsselstein verhuisd. Eind jaren tachtig is Henk tot de remonstrantse kerkenraad in Utrecht toegetreden, voor het jeugd- en jongerenwerk. Hij deed het in deeltijd, samen met Marten van der Gaag. De voorzitters in die tijd waren Herman Meynen en Wim Edelman. In 1992 bleek dat ds. Marius van Leeuwen naar Leiden zou vertrekken om hoogleraar te worden. Als kerkenraadslid werd Henk toen gevraagd om in de beroepingscommissie zitting te nemen, en daaruit is in 1993 de benoeming van Heine tot stand gekomen. Onze drie kinderen, Maarten, Suzanne en Wouter, groeiden op en namen deel aan de diensten voor Jong en Oud en aan het Verteluur. Het Verteluur werd in die tijd geleid door Birgitta. Afgelopen november is Nel gevraagd om in de kerkenraad zitting te nemen. Haar eer-

ste kerkenraadsetmaal met onder anderen Heine was erg leuk en goed! Ook zij heeft de portefeuille van het jeugd- en jongerenwerk. Heine, we zullen je in de kerk en de kerkenraad erg missen. Met een zekere afstand zijn we elkaars drukke levens blijven volgen, en altijd was er een persoonlijk tintje of een leuke ontmoeting. Heine en Birgitta, het ga jullie met kinderen en kleinkind heel goed! Geniet ten volle van nieuwe vrije tijd, tot ziens!

Nelly en Henk Moen

In touch

*Heine, het ga je goed!
We wensen jou heel veel geluk
We gaan je missen, wel
Maar blijven via facebook in touch
Het was een hele mooie tijd, met jou
Je eigentijdse wijsheid blijft ons trouw*

De Klub 2013/14

